

9.3 Ζájmena první a druhé osoby

9.3. Ζájmena osobní

	1. os.		2. os.	
	sg. (já)	pl. (my)	sg. (ty)	pl. (vy)
N.	ἐγώ	ἡμεῖς	σύ	ὕμεῖς
G.	ἐμου/μου	ἡμῶν	σου	ὕμων
D.	ἐμοι/μοι	ἡμῖν	σοι	ὕμιν
A.	ἐμε με	ἡμᾶς	σε	ὕμας

Poznámka

- λυομεν samo znamená „rozvazujeme“. Není třeba použít slovo „my“. Tato zájmena by se měla v nominativu používat, *pouze* když se zamýšlí zvláštní důraz nebo kontrast.

Příklady

Gal 5,2: ἐγώ Παυλος λεγω ὕμιν ... Já Pavel říkám vám ...

Jn 12,27: σωσον με ἐκ της ώρας ταυτης. – Zachraň mě z této hodiny.

Jn 21,17: λεγει αὐτω ... Φιλεις με; ... και λεγει αὐτω· Κυριε ... συ γινωσκεις οτι φιλω σε. – Říká mu: ... „Miluješ mě?“ ... a říká mu: „Pane, ... ty víš, že tě miluji.

9.3.2 Zvratná zájmena

[já]	ἐμαυτοῦ ¹ (skloňuje se jako αὐτοῦς)
[ty]	σεαυτοῦ (skloňuje se jako αὐτοῦς)
[my]	používá plurál od ἐαυτοῦς
[vy]	používá plurál od ἐαυτοῦς

9.3.3 Přivlastňovací zájmena

Nejobvyklejší způsob vyjádření vlastnictví je použití genitivu osobních zájmen – μου, σου, ἡμῶν, ὑμῶν.

Existují však také přivlastňovací zájmena (která se skloňují jako ἀγαθος) s významem „můj“ a „tvůj“.

můj ἔμος tvůj σος

Nápověda

„Moje slova“ je οἱ λόγοι μου, ne λόγοι μου. (Srov.: „jeho slova“, οἱ λόγοι αὐτοῦ.) ἔμος σος μου, σου, ἡμῶν a ὑμῶν – všechna potřebují určitý člen.

Příklady

Jn 10,26: οὐκ ἐστε ἐκ τῶν προβατῶν τῶν ἐμῶν. – Nejste z mých ovcí.

Jn 20,28: Ὁ κυριος μου και ὁ θεος μου. – Můj Pán a můj Bůh!

¹ Zvratná zájmena nemají nominativ.